

GALA Z NOVÉHO ZÉLANDU

Ahoj, volám sa Gala a pochádzam z Nového Zélandu. Som okrúhla, strednej veľkosti, moja šupka je žltó-červeno-mramorovaná a na hlave mám stopku. Dužinu mám chrumkavú, aromatickú, sladkú a šťavnatú. Som jablko. Bez nás by ani Isaac Newton neobjavil gravitáciu, lebo iste všetci poznáte príbeh o tom, ako sedel pod stromom a na hlavu mu jedno spadlo. A navyše sme dôležité pre zdravie človeka. Naše využitie nepozná hraníc.

Aj my jablká máme svoj život, radosti aj starosti, príbehy... Môj príbeh bude o tom, ako som prežilo svoju najdlhšiu cestu v živote. Milovala som každodenný výhľad na náš sad. Slnko vychádzalo a opäť zapadalo, každý deň ma hladkalo svojimi lúčmi. Celé dni som sledovala, ako krásne moji kamaráti menia farbu od zelenej až po žltó-červenú. Vedela som, že náš bezstarostný život nebude nekonečný, pretože sa blížil sa zber.

V jedno ráno sa konárik v mojej blízkosti zachvel. Jablíčko vedľa mňa chytila ruka a odtrhla ho. Vtom prišiel rad na mňa. „To je asi to najkrajšie jablko, aké som dnes videl,“ povedal starší muž s úsmevom. Jemne ma odtrhol a dal na vrch košíka plného mojich vrstovníkov. Z košíkov nás dali na pohybujúci sa pás a pomaly sme sa pohli. Bola to dlhá cesta, občas som narazila bokmi do suseda, a inak si nič nepamätám.

Odrazu sa zaplo svetlo. Pretrela som si oči a poobzerala som sa. Z ľavej strany boli kartónové krabice a v nich jablká rôznych farieb a veľkostí. Oprela som sa laktami o vrch prepravky a prezerala som si ich. Na prvý pohľad to vyzeralo, že som v jablkovom nebi, no vedela som, že je to veľký sklad s ovocím. Podľa ceduliek nad ich prepravkami pochádzali z rôznych krajín. Všimla som si jablká z Japonska (Fuji), USA (Golden Delicious), Austrálie (Granny Smith), na všetky som ani nedovidela. Jedna prepravka bola zvláštna. Bolo na nej napísané - *DOMÁCE SLOVENSKÉ JABLKÁ*. Prešla som na druhú stranu, aby som videla, čo sú tí čudáci zač. Vtom sa môj pohľad stretol s Jonatánom, chalanom v červenom obleku. Pochádzal z tunajších Emilových sadov. Žmurkol na mňa a zakýval mi. Uvedomovala som si, že patrí medzi konkurenciu, ale moje srdce nemohlo a zakývala som mu späť.

Všetky sme zazerali na seba, ukazovali sa, pretfčali. Cítila som sa ako na súťaži krásy. V skutočnosti sme boli ako v ringu. Každý mal v rukáve iné zbrane. Ja – atraktívna cudzinka, šťavnatá kráska, som sa najviac obávala domácej konkurencie. Musím uznať, že slovenské jabĺčka vyzerali dobre, aj keď neboli také vyleštené ako ja, ale pôsobili prirodzene. Benefitom nás, cudzincov, bola nižšia cena. Verila som, že to bude rozhodujúce. Skončili sme na pulloch obchodného reťazca, kde nik z nás nechcel zostať dlho. Verila som, že obyvatelia pôjdu po nás, lebo my sme krajšie. Netrepežlivo som čakala, kto si ma zoberie a vloží do košíka.

Netrvalo dlho a dvere predajne sa otvorili, zákazníci prúdili obchodom, vybrali a preberali. Cudzinci sa ocitali v košíkoch častejšie ako domáci. Sledovala som, ako nás ubúda a viedli sme nad domácimi jablčkami. Bola som napätá, ale rátala som s výhrou. Tunajšie jablká vyzerali rovnako lákavo ako moja odroda, ale boli drahšie. Zavrela som oči a predstavovala som si, ako vkladajú do košíka mňa. Ostala som prekvapená, keď som počula slová zákazníkov: „Vezmi naše domáce, aj keď sú drahšie, neprecestovali pol Európy v kamióne, budú čerstvejšie a musíme podporovať domáci trh.“

Čo tu vlastne robím, načo som prešla toľkú diaľku, ved' ma tu nepotrebujú. Majú vlastné jablká. Zamyslela som sa. Jonatánovi som závidela, aj som mu to priala. Dúfam, že tu dlho nezostanem, pretože cítim, že moja dužina stráca pevnosť a pružnosť. „Nechcem skončiť ako rozvarený kompót a už vôbec nie v komposte,“ vzdychla som si.